

DZIENNIK WILEŃSKI

Wychodzi codziennie rano z wyjątkiem poniedziałków i dni poświęconych.

Adres Redakcji i Administracji: Dominikańska № 4. Skrzynka pocztowa № 70. Telefon № 349. Redakcja otwarta od 12 do 1 i od 5 do 6 po poł.

Administracja otwarta codziennie od 9 do 5 popoł. i w niedziele od 1 do 2-ej.

Warunki prenumeraty: miesięcznie w administracji — 30 mk., z odnośnikiem do domu, lub przesyłką pocztową 35 mk., zagranicą 75 mk.

Cena ogłoszeń: Za wiersz petitu jednołamowy: przed tekstem 12 mk., za tekstem 5 mk., nekrologi 6 mk., nadesłane w tekście 15 mk.

ś. p.

Stanisław Wiszniewski,

inżynier, Obywatel miasta Wilna,

po krótkich i ciężkich cierpieniach opatrzony SS. Sakramentami zmarł 25-go czerwca 1920 r., w wieku lat 78.

Wyprowadzenie zwłok do kościoła św. Jakóba z domu żałoby — ul. 3 Maja (Garncarska) № 13 nastąpi w niedzielę, 27-go b. m. o godz. 8 i pół wiecz. W poniedziałek zaś, po nabożeństwie żałobnym o godz. 10-ej odbędzie się pogrzeb na cmentarzu Bernardyńskim.

O czym zawiadamiają Krewni.

DOM HANDLOWY

„Kazimierz Sudyk i S^{RA}”

Warszawa, ul. Widok Nr. 9, Telefon 264-12.

HURTOWNIA PRZEMYSŁU WŁÓKNISTEGO

poleca po cenach konkurencyjnych

TKANINY wszelkiego rodzaju.

Dla Kooperatyw, Stowarzyszeń włościańskich i t. d. specjalne ustępstwa.

Poszukuję okazynego kupna majątku

od 500—2000 morg z dobrą ziemią, budynkami i komunik. kolejową;

Dokładne oferty proszę nadesłać pod adres:

dwokat MALIŃSKI — Ostrów, woj. Poznańskie.

SALA MIEJSKA. W niedzielę, dn. 11-go lipca r. b.

KONCERT

pierwszego bohaterskiego tenora opery warszawsk. Ignacego Dygasa z udziałem p. S. Zawadzkiej i p. M. Rudnickiego. Bilety w cukierni Sztrella obok hotelu «Bristol».

KANTOR T. BUNIMOWICZA

wymienia dogodnie różne waluty. WIELKA 72.

KANTOR WYMIANY M. ŻEJMO

ul. ZAMKOWA 20-a (Wielka róg św. Michalskiego, wejście z zaułka, na piętrze. Wymienia dogodnie różne pieniądze, przyjmuje zamówienia na dostawę walut i papierów procentowych.

Żądajcie wszędzie nowe papierosy

„SILWA” z najlepszego zagranicznego tytoniu. Cena 10 szt. 6 mk.

FABRYKA TYTONIU

C. BALBERYSKIEGO

Wilno, Węglewska 12.

Z wynurzeń bolszewickich.

Dzięki uprzejmości jednego z przyjaciół pisma naszego otrzymałyśmy trochę gazet i odezów bolszewickich, które rzucają dość ciekawe i interesujące światło na politykę naszego «sasiada» wschodniego.

Z «bibuły» tej widać, że bolszewicy szykują się z nami do walnej rozprawy. Siły polskiej nie lekceważą, ale i w swoje wierzą «Polska — jak czytamy w jednej z odezów — to siła wywiadowcza wszechświatowego kapitału, siła, która winna wyjaśnić, czy warto zaczynać poważną walkę czy lepiej zawrzeć pokój. I tę siłę wywiadowczą powinniśmy zniszczyć: wszystkim drapieżnikom, ostrzącym na nas zęby, trzeba pokazać, co znaczy wojować z Rosją sowiecką. Naprzód! na panów, kto pragnie szybkiego zakończenia wojny!»

Co jest najbardziej znamienne w tem wszystkim, że wojna z Polską ma być według tych odezów ostatnią wojną, jaką prowadzi Rosja. W zręczny też sposób gra się na strunach znękanych mieszkańców widokami «ostatniej» wojny. Po wojnie tej nastąpić ma nareszcie upragniony pokój. «Skończmy ze zniechęconą szlachtą — czytamy na innym miejscu — skończmy z ostatnim wrogiem. Skończmy z wojną. Naprzód, do boju ostatecznego, rozstrzygającego».

Poważnie jednak obawiają się bolszewicy szpiegostwa polskiego. «Sieć pańskich szpiegów — agentów rozrzucona jest po całej Rosji sowieckiej, wszędzie usiłują oni wykonać... dane im polecenia. I im bezpieczniejszy i niedbalejszy będziemy się odnosić do tego — tem

lepiej i prędzej wypełnią je oni.»

Pocieszają się jednak, licząc na pomoc «miljonów ludu pracującego z Białorusi, Ukrainy i Galicji, znajdujących się pod ciężkim uciskiem pańskim». Co więcej, zapewnia się, że «na całej Białorusi podnosi się już groźna fala powstańcza przeciwko panom... I starzy i młodzi chwytają za broń, uciekają do lasów, organizują oddziały partyzanckie, których szeregi coraz więcej wzmacniają się przez nowych wojowników». Według ich zapewnienia «tył Polaków cały w ogniu». «Lud pracujący Białorusi, robotnicy i włościanie, podniósłszy w tyle przeciwko panom powstanie, wiedzą, że armja czerwona śpieszy im na pomoc... Spieszmy na pomoc naszym braciom powstańcom».

Na «proletariat» polski «sąsiedzi» nasi widocznie nie bardzo liczą, gdyż poza lekkimi i bardzo, bardzo bladymi i delikatnymi aluzjami do robotnika i chłopca polskiego w pismach ich nie można się doszukać jakichś wyraźniejszych odwoływań się. Liczy się tylko na Białoruś i Ukrainę, a nawet i na... Galicję Wschodnią. Dla symetrii brakuje tylko... Chełmszczyzny, co oczywiście lepiejby jeszcze wypukliło apetyty Leninów i Trockich.

Liczą bolszewicy również i na zaostrzające się stosunki nasze z Czechami. Wojna Polska z Czechami — jak zapewniają — jest rzeczą niemiunikną, nawet już doszło do tego, że «Sejm polski postanowił zerwać stosunki dyplomatyczne z Czecho-Słowacją».

Fabrykacja tego rodzaju

wiadomości jeszcze raz najmocniej stwierdza, jak zależy bolszewikom na pogorszeniu się stosunków naszych z zachodnim sąsiadem słowiańskim. Radość w Izraelu bolszewickim jest z tego powodu tak wielka, że nie myślą bynajmniej ukrywać, iż «mająca wybuchnąć z Czecho-Słowacją wojna — to jeszcze jedna szansa na naszą (rosyjską) korzyść, jeszcze jeden krok do zguby szlachty».

W tym samym numerze «Krasnoj Zwiezdy», w którym tak zaciera się radośnie ręce z racji zaostrzających się stosunków Polski z Czechami, podana jest jeszcze wiadomość, że «w Charkowie miejscowi robotnicy polscy postanowili utworzyć oddział polski na front czerwony przeciwko Polsce białogwardystów», wyrażając jednocześnie przekonanie co do szybkiego zwycięstwa nad Polską i «utworzenia władzy sowieckiej w Polsce».

Szczególną radość sprawił bolszewikom artykuł «Robotnika» warszawskiego z dnia 15 maja r. b., który to artykuł roztrąbiony został przez Karola Radka przy pomocy radjotelegrafu na całą Rosję. Jak zapewnia tow. Radek — «organ centralny Polskiej Partji Socjalistycznej... wydrukował 15 maja artykuł, w którym pisze co następuje: winowajcą wojny jest rząd polski; nie chciał on rokowań pokojowych... Dlatego Polska Partja Socjalistyczna wzywa rząd polski do niezwłocznego zawarcia pokoju z Rosją sowiecką». — Dalej zaś czytamy jeszcze: «Artykuł «Robotnika» ma olbrzymie znaczenie nie tylko dla żołnierzy polskich. Powinien on dodać sił czerwonoarmistom, ponieważ wskazuje, że w sercu przeciwnika

ujawnia się nieuścisłość w zwycięstwo».

Nie mamy możliwości sprawdzić, o ile dokładnie tow. Radek przetłumaczył czy też streścił ów artykuł (brak nam numeru «Robotnika» z dnia 15 maja r. b.), w każdym jednak razie treść podana przez organ bolszewicki («Krasnoarmiejskaja Stiepnaja Gazeta» z dnia 6 czerwca) nie odbiega zupełnie od sposobu myślenia i ujmowania «zagadnień» politycznych przez naszych pepeesów.

Nie dziwimy się też, że

każdy niezręczny krok prasy naszej każdorazowo skwapliwie wyszykiwany jest po tamtej stronie. Oryginalna tylko logika u nas panuje: tego rodzaju organy, jak «Robotnik», wzywając do strejków, w niczem nie zagrażają interesom naszym, natomiast «Gazeta Poranna» za ostrzeżenie, że rządowi, który nie będzie się cieszył zaufaniem, ogół nie złoży pieniędzy, zostaje zawieszona jako «przeciwdziałająca najżywniejszym interesom państwa polskiego».

I z jaką jeszcze radością (zwłaszcza zaś z uczuciem wielkiej «ulgi») prasa lewicowa wita zawieszenie «przewrotnego» organu! Echa tej radości rozlegają się i w krainie lewicowych latorośli wileńskich.

Radość zresztą przedwczesna, bo zaczęły wychodzić jednodniówki «Poranne», które znowu nie dadzą spokoju Don Kichotom awanturnictwa politycznego.

Czy jednak nie lepiej będzie powstrzymać swoje rozwydrzenie «demokratyczne» i nie dawać wrogowi broni do ręki, jak to się działo np. przed rokiem, kiedy się w jednym z organów tutejszych zamieszczało rzeczy, które z prawdziwą miłością i nadzwyczaj skwapliwie przedrukowane były w «Zwiedzie» i «Młocie», pismach bolszewickich, wychodzących w Mińsku?

Wobec nowego rządu.

Pismo Naczelnika Państwa do p. Skulskiego.

«Monitor Polski» ogłasza co następuje:

Do Pana Leopolda Skulskiego, Prezydenta Ministrów, w Warszawie.

W chwili, gdy Pan ustępuje ze stanowiska Prezydenta Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażam zarówno Panu, jak i wszystkim ustępującym Ministrom, prawdziwe uznanie i szczerze podziękowanie za usilną pracę nad budową państwowości polskiej w dziesinie chwili odrodzenia Rzeczypospolitej.

Naczelnik Państwa:

(—) J. Piłsudski.

Warszawa — Belwedera, 23 czerwca 1920 r.

Pismo to jest nadzwyczaj charakterystyczne chociażby z tego względu, że kiedy w grudniu Naczelnik Państwa dziękował ustępującym ministrom, nie zwrócił się z łaskami wyrazami dziękczynnymi do Paderewskiego.

Czynności nowego rządu.

W czwartek nowy gabinet zaprezentował się Naczelnikowi Państwa, członkowie jego objęli urządowanie w powierzonych sobie wydziałach, wreszcie odbył pierwsze posiedzenie rady ministrów. Na tem posiedzeniu p. Wł. Grabki miał powiedzieć, że gabinet jest

bezpartyjny, fachowy i opiera się w swych działaniach na dyrektywach Sejmu, co zaś tyczy się szczegółów, to premier swój program sformułuje w poniedziałek.

W skład nowego gabinetu weszło kilka osób, przebywających poza Warszawą, których więc zgoda na objęcie tak nie jest jeszcze otrzymana. Do ich rządu należą ks. Sapieha, poseł polski w Londynie i powołany na ministra robót publicznych prof. Naratowicz w Zurychu. Telegramy do wyżej wymienionych z propozycją tak wysłano właśnie wczoraj.

Z ustępujących ministrów p. Antoni Olszewski zawiadomił prezydenta ministrów, że kierownictwa ministerjum przemysłu i handlu przyjąć nie może. Natomiast p. Peplowski zobowiązał się na życzenie Naczelnika Państwa prowadzić tymczasowo nadal ministerjum pracy.

Do czasu przyjazdu ks. Sapiehy kierownikiem faktycznym ministerjum spraw zagranicznych będzie wice-minister Dąbrowski.

Objęcie teki sprawiedliwości zaproponował prezes ministrów, p. Grabki, profesorowi St. Wróblewskiemu z Krakowa. W kołach rządowych panowało wczoraj przekonanie, że prof. St. Wróblewski przyjmie proponowane stanowisko. Prawdopodobne jest również, że p. Czarzowski zgodzi się na ob-

